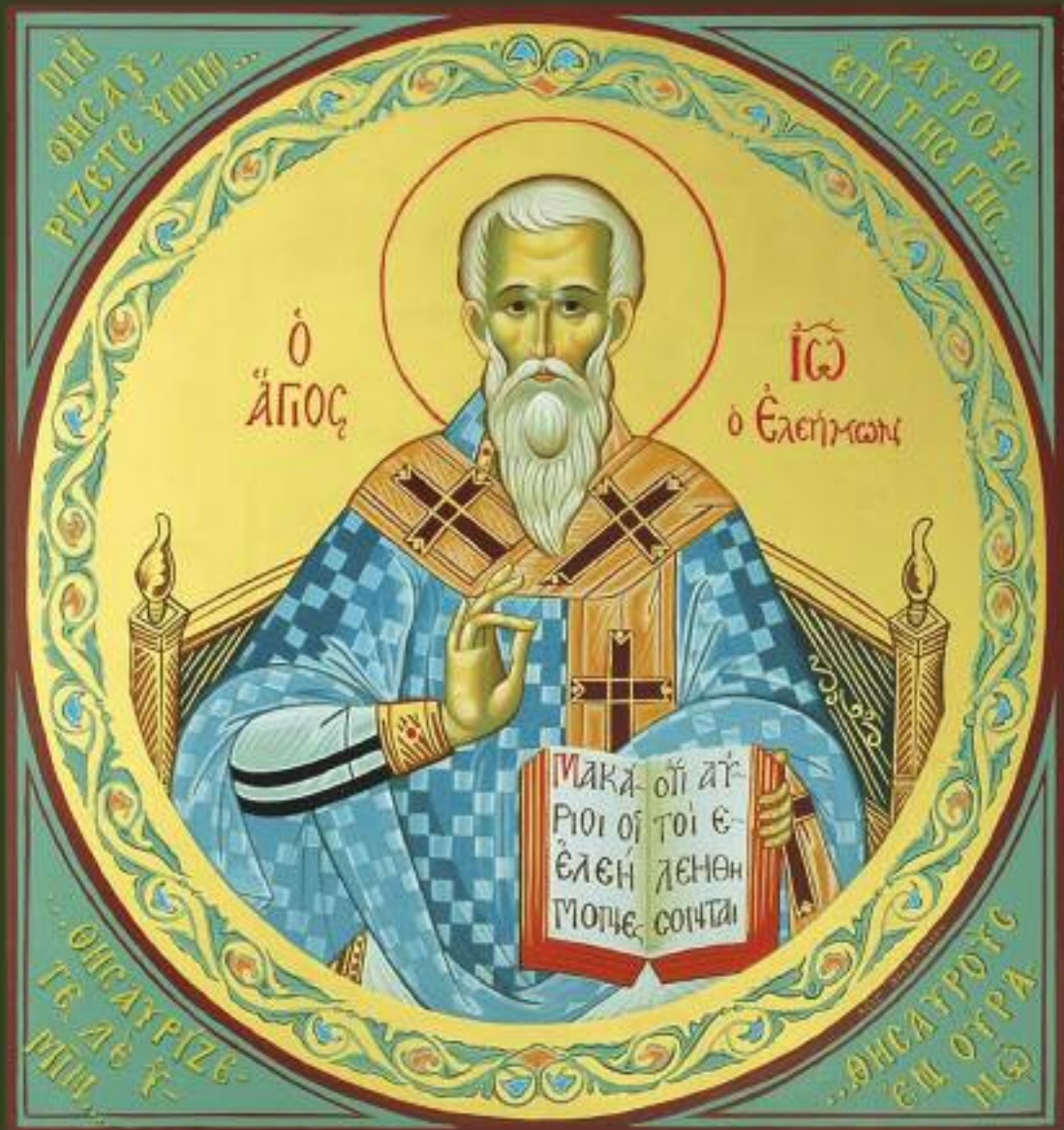

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 32^ο Δεκεμβρίου 2020 – Μαρτίου 2021

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 32^ο

Έτος 2020-2021

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Άμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 233 548,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινάς
Παναγιώτης Άναστασιάδης
Βασίλειος Τσιτσόλκος
Ήλιος Χαματζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ

213/296025-73

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5211-036427-751

ALPHA BANK

846002002000196

EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σε
πίστωση των παραπάνω λο-
γαριασμών του Σωματείου,
παρακαλούμε να άφηνεται
μήνυμα με το όνομά σας και
το ποσό στο τηλέφωνο 2310
233 548, για να σάς στέλνου-
με την όφειλόμενη απόδειξη.

Ταχυδρομικές έπιταγές μπο-
ρείτε να στέλνετε στο όνομα
του Ταμία κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα και στη διεύθυνση
Έθνικης Άμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Έπίσης στην περίπτωση που
έπιθυμείτε να προσφέρετε
χρήματα από το σπίτι ή το
γραφείο σας, μπορείτε να τη-
λεφωνείτε στον κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στα τηλέφωνα
2310 927 440 και 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινάς,
2396110130 & 6944960340

Πρόεδρος

Παναγιώτης Άναστασιάδης,

Άντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Κωνσταντίνος Καρύδας,

Ταμίας

Ιωακείμ Χαματζόγλου,

Μέλος

Έλένη Διαμαντοπούλου,

Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμάνδρας,

Μέλος

Προαίρεση Ἑπικοινωνίας

Ὁμολογοῦμε πὺς στίς δύσκολες μέρες πού περνοῦμε περμέναμε ζουλάχιστον κάποια τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία ἀπὸ τὰ μέλη μας, προκειμένον πρῶτα νὰ ἀντισταθοῦμε στὴ φιλοσοφία τῆς ἀπρόσωπης κοινωνίας, πού προωθείται ἀπὸ τὴ δυτικὴ λεγόμενὴ κουλτούρα τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ, καὶ μετὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπλώσουμε τοὺς προβληματισμούς μας, γιὰ νὰ υἱαγήσουμε τὸ ἔργο πού μᾶς ἐπιτάσσει τὸ καταστατικὸ τῆς ΜΕΡΩΜΗΑΣ νὰ ὑπηρετοῦμε.

Πέρνοι ζέτοιο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὰ εὐλογημένα Χριστούγεννα προσφέραμε στὰ σιτισία τῆς Ἐκκλησίας τῆς πόλης μας ὄσπρια, ρύζι καὶ μακαρόνια, μὲ σκοπὸ νὰ παρασκευαστοῦν 24.000 μερίδες φαγητοῦ γιὰ τοὺς δοκιμαζόμενους συμπολίτες μας, πού στεροῦνται ἀκόμη καὶ τοῦ ἀπαράιτητον φαγητοῦ, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν, συνεχίζοντας παράλληλα τὰ χρηματικὰ βοηθήματα σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο σὲ ἀνήμπορους συμπολίτες μας.

Φέτος ὁ στόχος μας εἶναι νὰ ξεπεράσουμε τὶς προηγούμενες ἐπιδόσεις μας, ἂν καὶ ὑπάρχει μία ἐμφανὲς μείωση τῶν δωρεῶν, πού ὡς τῶρα μᾶς ἔδιναν τὴν εὐκαιρία νὰ εἴμαστε οὐσιαστικοὶ ἀρωγοὶ στὸν ἀγῶνα μας νὰ χορτάσουμε τοὺς πεινασμένους τῆς πόλης μας.

Καὶ πάλη δὲ τὸ πούμε πὺς δὲν δὲ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ φιλάνθρωπία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι δρόμος σωτηρίας καὶ καλῆς ἀπολογίας γιὰ τὸν ὁρθόδοξο χριστιανό, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ χαρακτηριστικὰ, πέραν τῶν ἁλῶν, τὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως, πού ἀκοῦμε κάθε χρόνο ἐν ὄντῃ τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.

Γνωρίζουμε πὺς ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωπο εἶναι ἀνιδιοτελεῆς καὶ ἀπροσωπώληπτη, γιὰτὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι ἀνεκδέχης, καθὼς ἡ τριαδικότητά Του ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ παρέχει πληρότητα ἐπικοινωνίας καὶ ἀγάπης. Σὲ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀνιδιοτελεῖα τῆς ἀγάπης πού πρέπει νὰ μᾶς διακρίνει, ἔχει σχέση μὲ τὴ μονόδρομὴ προσφορά μας πρὸς τὸν ἐμπερίστατο συνάνθρωπό μας, πού ὅμως ἀνταμείβεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, καθὼς ἡ συμπαράστασή μας αὐτὴ ἐκλαμβάνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ σὰν προσφορά στὰ δικά Του παιδιά, ἀφοῦ ὅλοι μας εἴμαστε παιδιά τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ.

Καλὸν εἶναι ἐπομένως νὰ τὸ ἔχουμε ὑπόψη μας αὐτό, ἂν θεωροῦμε καθῆκον μας, ἀλλὰ καὶ συμφέρον μας, τὸ νὰ συμπαραστεκόμαστε στοὺς συμπολίτες μας πού ἔχουν ἀνάγκη τῆς βοήθειά μας καὶ τὴν ἔγνοια μας, αὐτοὺς πού ἔχουν ἀφήσει τὸν ἑαυτό τους στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, πού ἀγγελιοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους, πού λειτουργοῦν σὰν ὄργανά Του ἀποστελλόμενα, πρὸς βοήθεια τῶν ἱκετῶν Του. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνθρώπων, πού λειτουργοῦν σὰν συνεργάτες τοῦ Θεοῦ, ἔχουν ἤδη καταταγεῖ ἡ Στυλιανὴ Τριλιάννου καὶ ὁ Μιχαὴλ Μουσακάς, πού μᾶς ἄφησαν ἐντολὲς νὰ ταῖζουμε τοὺς νηστικούς τῆς πόλης μας, μὲ αὐτὰ πού μᾶς κληρονόμησαν, μὲ τὴ σωστὴ διαχείρισή τους καὶ τὴ σωστὴ διάδοση τῶν ἀποδόσεών τους, ὅπως καταφέρνουμε καὶ τὰ διαχειριζόμεστε σὰν ΜΕΡΩΜΗΑ ΤΟῦ ΠΤΟΧΟῦ.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Νέας Χρονιάς

Η ΑΝΑΤΟΛΗ είναι τὸ σημεῖο τοῦ ὁρίζοντα πρὸς τὸ ὁποῖο στρεφόμεστε, ὅταν θέλουμε νὰ προσευχηθοῦμε. Πρὸς τὴν Ἀνατολὴ εἶναι στραμμένα τὰ ἱερὰ τῶν χριστιανικῶν μας Ἱερῶν Ναῶν. Στὴν Ἀνατολὴ τοποθέτησε ὁ Θεὸς τὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ. Ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ἔρχεται κάθε πρωὶ τὸ μήνυμα πὺς ἔρχεται καὶ πάλι ὁ ἥλιος γιὰ νὰ φωτίσει, νὰ θερμάνει, νὰ ζωοποιήσῃ ὅλη τὴν πλάση.

Σὲ λίγες μέρες θὰ ἀνατείλῃ μία Νέα Χρονιά, πού θὰ κουβαλάει, ὅπως ὅλες οἱ χρονιές, τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ φωτίσει, νὰ θερμάνει, νὰ δώσῃ ζωὴ καὶ εὐφροσύνη, χαρὰ καὶ εἰρήνη, ἀνακούφιση καὶ ἀνανέωση, νέες δυνατόμεις γιὰ δημιουργία, σωστὴ πορεία, ὑπερβαση τῶν δυσκολιῶν τῆς καθημερινότητος, ὁρισμὸ νέων στόχων καὶ σιοπῶν.

Στοὺς νέους στόχους πού θὰ θέσουμε καὶ φέτος, ἄς εἶναι καὶ ἡ ὑπερβαση τῆς φιλαυτίας καὶ αὐτοδικαίωσής μας, ἡ ἀπόκτηση τοῦ ἀπαράιτητου θυσιαστικοῦ πνεύματος, ἡ ἀρχοντικὴ ἀγάπη τῆς προσφορᾶς χωρὶς ἀνταπόδοση, γιὰ νὰ φωτιστεῖ ἡ ζωὴ μας καλύτερα ἀπὸ πρὶν, γιὰ νὰ ἀναπαυτεῖ ἡ συνείδησή μας ἀκόμῃ περισσότερο, γιὰ νὰ ζεσταθεῖ ἡ καρδιά μας καὶ νὰ γίνῃ γλυκιὰ ἀγιαλιά, γιὰ νὰ νιώσουμε τὸ νοῦ μας νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ μας, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε στὸ πετσί μας τὸ γλυκασμὸ τῆς σιέπης τῆς Μάνας Παναγιᾶς μας.

Ὅταν φερόμαστε πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν ἀναφερόμαστε στὸ Θεό, αὐτὸ ἀπαιτεῖ κόπο, θυσία, ὑπερβαση τῶν παθῶν μας, πού εἶναι γλυκιὰ σὰν τὰ χαρούπια, τὶς γνωστὲς ζωοτροφές.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος γιὰ τὴν αἰωνιότητα, γιὰ ἀμβροσία καὶ νέκταρ, γιὰ πνευματικὲς ἀναβάσεις, γιὰ αὐτὴ εἶναι ἡ φύση του καὶ ὁ προορισμός του. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι παρὰ φύση καταστάσεις, ἡδονὲς πού κρύβουν μέσα τους ἀφόρητες ὀδύνες, παγίδες τοῦ πονηροῦ μὲ δραματικὲς συνέπειες, σιοτάδι πηκτὸ καὶ πόνος ἀπροσμέτρητος.

Ἄς ἀφήσουμε τὸν Ἥλιο τῆς Νέας Χρονιάς, πού σὲ λίγο θὰ ἀνατείλῃ, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὶς γρίλιες τῆς κλειστῆς καρδιάς μας καὶ νὰ μᾶς φέρῃ τὰ δῶρα Του, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐγκράτεια, καὶ προπαντὸς τὴν εὐλογημένη ταπείνωση καὶ τὴ μετάνοια.

Ἐμεῖς εὐχόμεσθε ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης νὰ φωτίσει, νὰ θερμάνει καὶ νὰ δώσῃ εὐφρόσυνη ζωὴ καὶ σὰ σπίτια σας καὶ στίς δουλειές σας, καὶ προπαντὸς ὑγεία καὶ ὑπομονὴ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν πλανητικῶν δυσκολιῶν, πού πρόσφατα προέκυψαν, καὶ προστασία ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς ἐπιθέσεις, πού δεχόμεσθε καθημερινὰ πλέον ἀπὸ φίλους καὶ δεδλωμένους ἐχθρούς.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΦΩΤΙΣΜΕΝΗ
ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Μᾶς εἶπε ὁ μακαριστὸς γέροντάς μας πατέρας **Συμεὼν Κραγιόπουλος**, “Τί ἄλλο ἔχουν οἱ σημερινοὶ γονεῖς νὰ ἀφήσουν γιὰ τὰ παιδιά τους πέρα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξιας”!

Εἶναι γνωστὸ πὺς ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Ὡν. Αὐτὸς πού ὑπῆρχε, πού ὑπάρχει, καὶ θὰ ὑπάρχει πάντοτε. Καὶ κιντὰ στὸ Θεὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος, πού ὑπῆρχε σὰν πιθανότητα, ὑπάρχει ὅσο ζεῖ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα πού ὅλοι μας βιώνουμε, καὶ θὰ ὑπάρχει στὴν αἰωνιότητα σὰν πνευματικὴ ὑπόσταση, μὲ πνευματικὸ ἄυλο σῶμα, καὶ στὴν κατάσταση πού οἱ ἐδῶ ἐπιλογές του προσδιορίζουν.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ τὴ μεταφέρουμε στὰ παιδιά μας, ἰδιαίτερα ὅταν ἀκόμη εἶναι ἔφηβοι, σὲ ἡλικία δηλαδὴ πού οἱ ἄνθρωποι ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὰ πατήματά μας στὴ ζωὴ, τὸ νόημα τῆς ὑπαρξῆς καὶ τῆς διαδρομῆς μας στὴ ζωὴ, τὴν αἰτία πού ὑπάρχουμε σὰν αἰτιατὸ καὶ τὸν προορισμὸ μας.

Οἱ ἐπιλογές εἶναι προσωπικὴ ὑπόθεση τοῦ καθενὸς μας, ἀλλὰ ἡ σωστὴ πληροφόρηση γιὰ τίς δυνατότητες πού ἔχουμε στίς ἐπιλογές μας εἶναι ἀπαραίτητη μέσα σὲ μία κοινωνία, πού τὸ ψέμα καὶ ἡ παραπληροφόρηση ἔχει γίνει πλέον ἐπιστήμη, καὶ ὁ διάβολος ἔχει κα-

ταφέρει νὰ ἐλέγχει τὰ μέσα πληροφόρησης, πού μονομερῶς μᾶς ὠθοῦν σὲ μία ζωὴ ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, σὲ μία κοινωνία μὲ πατριϊκοὺς καὶ πληβείους, μὲ παχύσαρκους καὶ ἄσαρκους καὶ νησιτικούς.

Αὐτὴ ἡ κοινωνία δὲν ἔγινε ἀπὸ μόνης τῆς αὐτῆς πού εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἐρεβώδης, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ πονηροὺς σχεδιασμοὺς αἰχμαλωσίας τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, πού στὴ φύση τῆς ὑπάρχει καὶ βρίσκεται μέσα τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας ἀγάπης καὶ εἰρήνης, ταπείνωσης καὶ ἀρετῆς, πού ἡ ἐνεργοποίησή της δημιουργεῖ κοινωνίες ἀγγέλων, σὰν αὐτὲς τίς κοινωνίες πού ἔχουμε συναντήσει στίς χριστιανικὲς κατασκηνώσεις, ἐνῶ ὅλα τὰ ἐρεθίσματα πού δεχόμαστε καθημερινὰ ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα μέσα πληροφόρησης μᾶς ὠθοῦν στὴ σαρκολατρεία, τὴν ἡδονοθηρεία, τὴ φιλαργυρία καὶ τὴν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἐμπαθὲ ἄνθρωπο.

Παλιότερα εἴχαμε τὸ Σχολεῖο πού μᾶς διδασκε πνεῦμα καὶ ἀρετὴ, γνώση γιὰ σωστὲς ἐπιλογές. Σήμερα οἱ ἐπιλογές εἶναι μονομερεῖς, καθὼς ἔχουν ἀλλοιωθεῖ οἱ ἔννοιες τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ,

ἔχουν ἀποπροσανατολιστεῖ οἱ ἀξίες πού ὑπηρετεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀξία ἄνθρωπος ἔχει διαστραφεῖ δομικὰ σὲ σημεῖο, πού νὰ ὑπολογίζεται ἱεραρχικὰ λιγότερο ἀπὸ τὴν ἀξία ἐνὸς

ἀδέσποτου σκύλου. Ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐνοριακὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, πού πληροφοροῦσε τοὺς νέους γιὰ τίς πνευματικὲς ἀξίες πού δίνουν νόημα στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ποιότητα συναισθημάτων, καὶ Χριστιανικὲς Ὁργανώσεις πού ἔσφυζαν ἀπὸ ζωὴ καὶ δράσεις, πού ἔχουν τώρα περάσει σὲ λήθαργο.

Πιστεύουμε πὺς αὐτὰ θὰ ἐπανεέλθουν κατὰ τὴν κυκλικὴ κίνηση τοῦ χρόνου καὶ τῆς Ἱστορίας, ὅχι ὅμως χωρὶς πόνο καὶ δυστυχία προηγουμένων, καθὼς πάντοτε ἡ κάθαρση ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς κορύφωσης τοῦ δράματος, αὐτοῦ πού καὶ σήμερα βλέπουμε νὰ ἐξελλίσσεται ἀκόμη μπροστὰ στὰ μάτια μας.

Η ΠΑΡΑΚΟΗ

Θ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ μέσα στὸν Παράδεισο ζοῦσαν μὲ ψυχικὴ πληρότητα τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ σημαίνει πὼς αἰσθάνονταν ἐντελῶς ἀσφαλεῖς, ἀφοῦ τὰ ζῶα ἦταν ὅλα ἡμέρα καὶ ἡ φύση τοὺς προσέφερε ὅλα τῆς τὰ δῶρα σὲ πλήρη ἀφθονία. Δὲν ὑπῆρχαν ἀσθένειες, σκοτοῦρες, ἀνικανοποίητες ἀνάγκες, ἄλυστα προβλήματα καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου.

Ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι σ' ὅλο τὸ ζωικὸ βασίλειο βρισκόνταν στὴ δυνατότητα τοῦ νὰ ἀναφέρεται μὲ πλήρη ἐλευθερία καὶ προαίρεση στὸ Δημιουργό του καὶ νὰ Τὸν λατρεύει, προσφέροντάς Του θυσίες, πράγμα πού εἶχε σὰν συνέπεια ἀπλὰ τὴν ὠρίμανσή του.

Αὐτὴ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἐκμεταλλεύτηκε ὁ πονηρὸς προκειμένου νὰ τὸν ὠθήσει στὴν παρακοή καὶ τὴ δυστυχία τὴν τότε καὶ τὴ δική μας σήμερα, αὐτὴ πού βιώνουμε καθημερινὰ πλέον.

Μὲ τὸ λογικὸ συνειρμὸ πὼς θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐπιδιώκουμε τὸ καλύτερο, ἔπεισε τὴν Εὐὰ νὰ δοκιμάσει ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, προκειμένου νὰ καταστοῦν αὐτὴ καὶ ὁ σύντροφός της Ἀδὰμ ἀπὸ ὑπήκοοι ἴσοι μὲ τὸ Θεό.

Μὲ λογικοὺς συνειρμούς καὶ σήμερα ὀδηγούμαστε στὸ χαμὸ μας, καθὼς ἔχουμε πειστεῖ πὼς μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ ὑπάρχει ἡ ἐλευθερία τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων, πού μᾶς προσφέρουν χαρὰ καὶ εὐχαρίστηση. Βλέπετε πὼς μὲ γλυκύτατες ἡδονές εἶναι στρωμένος ὁ δρόμος τῆς ἀπώλειας.

Ἀρρητος, ἄφατος, ἀπερίγραπτος ἦταν ἡ χαρὰ τῶν πρωτόπλαστων προγόνων μας, ὅσο ἦταν κοντὰ στὸ Θεό. Ἐφτασε ὅμως μία στιγμή ἀπροσεξίας, γιὰ νὰ γίνει τὸ κακό. Κι ὅταν ὁ Θεὸς τοὺς ἀναζήτησε στὸν Παράδεισο, δὲν βρῆκαν τὴν παλικάριά νὰ ποῦν τὸ “ἡμάρτον”, ἀλλὰ ἄρχισαν τὶς δικαιολογίες.

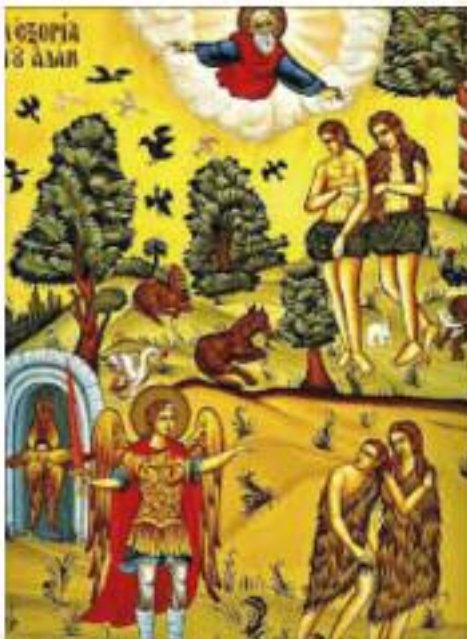
Χωρὶς τὴ δυνατότητα ἐπιλογῆς δὲν νοεῖται κατάσταση ἐλευθερίας. Χωρὶς τὴ δική μας προαίρεση δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει σωτηρία. Χωρὶς τὴ δική μας συγκατάβαση δὲν παρεμβαίνει ὁ Θεός, γιὰ νὰ φρενάρει τὴν κατρακύλα μας. Ὁ ἄνθρωπος ὅλα τὰ μπορεῖ καὶ κάθε εἶδους ἀμαρ-

τία μπορεῖ νὰ κάνει χωρὶς νὰ παρεμβαίνει καὶ νὰ τὸ σταματάει ὁ Θεός, γιὰτὶ πλάστηκε ἐλεύθερος, αὐτεξούσιος, ὅπως ἐλεύθερος καὶ αὐτεξούσιος εἶναι καὶ ὁ γεννήτοράς του Θεός.

Ὅμως ἡ κάθε μας πράξη κουβαλάει μαζί της καὶ ἓνα καλάθι μὲ συνέπειες. Εἴμαστε μὲ τὸ Θεό, εἴμαστε ἀσφαλισμένοι. Δὲν εἴμαστε μὲ τὸ Θεό, τουλάχιστο ἂς μὴν παραπονιόμαστε γι' αὐτὰ πού θὰ ἀκολουθήσουν.

Καὶ ἔχουν ἀκολουθήσει πολλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ θὰ ἔρθουν κι ἄλλα, ὅσο θὰ παραμένουμε ἀμετανόητοι σὲς ἐκτροπές καὶ τὶς ἀστοχίες μας, ὅσο θὰ μένουμε ἀδιάφοροι ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία μας, πιστοὶ στὴν ἰδιωτεία μας καὶ στὸν ὠχαδερφισμό μας, στὴ χαλαρότητα καὶ τὴ χλιαρότητά μας.

Εὐτυχῶς πού ὑπάρχουν ὅμως ψυχές ἀγγελικές, πού μὲ τὴν προσευχή τοὺς μποροῦν καὶ κρατοῦν τὰ κεραμίδια τοῦ οὐρανοῦ στὴ θέση τοὺς ἀκόμη, ἀλλὰ κι αὐτὰ μέχρι πότε...

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

Πολλές οί γιορτές αὐτοῦ τοῦ μήνα, γεμάτο τὸ συναζάρι ἀπὸ τοὺς βίους σημαντικῶν Ἀγίων, παλαιῶν καὶ νέων, πού τιμοῦν καὶ δοξάζουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ παλέσματά τους καὶ μᾶς καλοῦν νὰ τοὺς μιμηθοῦμε, καθὼς μνήμη Ἀγίου, μίμηση Ἀγίου.

Αὐτὴ πού κυριαρχεῖ ὅμως, καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἀλλιῶς, εἶναι ἡ **γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων**. Χριστοῦγεννα λοιπὸν καὶ πρὶν χαράξει ἡ αὐγὴ οἱ καμπάνες μᾶς καλοῦν στὸ πανηγύρι τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ, τοῦ προορισμένου ἀπὸ αἰῶνες πρὶν, νὰ ἔρθῃ κατὰ συγκατάβαση Θεοῦ, καὶ νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτό Του θυσία ἀντὶ πολλῶν.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, καὶ τὰ τροπάρια εἶναι ἀναστάσιμα, καθὼς ἡ μία γιορτὴ προαναγγέλλει τὴν ἄλλη. Σαρκιώθηκε ἡ Θεότητα καὶ γεννιέται σὰν πλήρης ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶναι πλήρης Θεός, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀνθρώπινη διαδρομὴ, τὸ δικό μας δρόμα, ἀλλὰ χωρὶς τὴν παρουσία τῆς ἁμαρτίας, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἄμωμος ὁ ἄμνός, πού θὰ θυσιαστῇ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας.

Φῶς, χαρά, λύτρωση ἡλεκτρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα, καθὼς ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ ἐκπληρώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού γεννιέται μέσα σ' ἓνα στάβλο σὰν ὁ ἔσχατος, γιὰ νὰ ἀναστήσῃ τὴν πρὶν πεσοῦσα εἰκόνα μας καὶ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ γίνουμε ἀπὸ ἐξόριστοι δικά Του παιδιὰ καὶ πάλι, μὲ τὶς δικές Του ιδιότητες, βασιλεῖς, ἱερεῖς καὶ προφῆτες στὴν αἰωνιότητα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα, σύμφωνα μὲ τὴ δική μας θέληση καὶ προαίρεση, ἐὰν καὶ ἐφόσον ἐπιθυμοῦμε νὰ εἴμαστε παιδιὰ Του, ἀσφαλεῖς στὴν ἀγκαλιά Του, χαρούμενοι καὶ εἰρηνικοὶ αἰωνίως, κάνοντας μόνο δυὸ βήματα, ἀγαπώντας εἰλικρινὰ μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη τὸ Χριστό, προκειμένου νὰ μπορέσουμε νὰ ἀγαπήσουμε καὶ τὸν πλησίον μας ὅπως τὸν ἑαυτό μας, ἔτσι ὥστε ὅλοι μαζί, μία Ἐκκλησία, νὰ εἴμαστε αἰώνια μία χαρούμενη οἰκογένεια.

Αὐτὸ τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸ τὸ θησαυρὸ τὸν ἀνεκλάλητο, γιορτάζουμε καὶ μιμούμαστε, καὶ κάνουμε δῶρα μεταξύ μας, καὶ χαιρόμαστε μία ἄλλη ποιότητα χαρᾶς, καθὼς καὶ ἄλλη εἶναι ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο κορυφαῖο δημιούργημά Του, καὶ λάμπουν τὰ πρόσωπα τῶν ὁμοίων μας καὶ λάμπει κι ὁ κόσμος ὅλος, γιὰτὶ Χριστὸς γεννᾶται καὶ γίνεται ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο θεὸ κατὰ χάρη! Εἶναι βίωμα αὐτό, ὅπως βίωμα εἶναι καὶ ἡ μετάληψη τῶν ἀχράντων μυστηρίων κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία τῆς Θείας Εὐχαριστίας, βίωμα πού καμιά δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτρέψει, καθὼς αὐτὴ τὴ χάρη τὴν ἔχουμε μέσα μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού βαπτιστήκαμε καὶ ἀποτάξαμε τὸν πονηρὸ καὶ χριστήκαμε ὅπως οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ, μία χάρη πού κι ἂν δὲν ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ τὴν ἀνανεώνουμε λόγῳ εἰδικῆς συγκυρίας, ὅμως ὑπάρχει μέσα μας καὶ μᾶς χαριτώνει, γιὰτὶ ὁ Θεός μας εἶναι Παντοδύναμος κι ἔχει κατατροπώσει τὸν πονηρὸ, πού θέλησε νὰ Τὸν πειράξει.

Καλὰ Χριστοῦγεννα εὐχόμαστε ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, κι αὐτὸ τὸ ζοῦμε κάτω ἀπὸ ὅποιεσδήποτε συνθήκες, γιὰτὶ Μέγας εἶσαι Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου!

Ο πρώτος μήνας τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους ξεκινάει μὲ τὴ γιορτὴ τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου**, πού μᾶς ἄφησε ἐξαιρετικὰ κείμενα, ἀποκαλυπτικὰ τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, ἐρμηνευτικὰ τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ, δογματικὰ τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀνθρώπινης ὀντότητας.

Σημαντικὸ ὑπῆρξε καὶ τὸ κοινωνικὸ του ἔργο, σὰν ἐπιβεβαιώση στὴν πράξη τῆς θεολογικῆς του σκέψης καὶ τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρὸς τὸ συνάνθρωπο, κατὰ μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε γιὰ τὸν ἐμπερίστατο ἄνθρωπο, προκειμένου νὰ μεταμορφώσει τὸ σταυρό μας σὲ πηγὴ χαρᾶς καὶ ἐλέους.

Μέσα στὸ μῆνα αὐτὸ συναντᾶμε καὶ τὰ συναξάρια καὶ τῶν ἄλλων δυὸ ἐκ τῶν **Τριῶν Ἱεραρχῶν**, τοῦ **Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου** καὶ τοῦ **Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου**, πού μὲ τὶς σπουδὲς πού εἶχαν κάνει καὶ οἱ τρεῖς τους στὴν Ἀθήνα, ὅπου καλλιέργησαν σὲ βάθος τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, μπόρεσαν καὶ διατύπωσαν τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὴ

μέγιστη δυνατὴ ἀκρίβεια, πού καμιά ἄλλη γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ τὴ συναγωνισεῖ.

Βέβαια ἡ κορυφαία γιορτὴ αὐτοῦ τοῦ μῆνα εἶναι αὕτὴ τῶν Θεοφανίων, ὅπου ἔχουμε τὴν παρουσία καὶ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος κατὰ τὴ στιγμή τῆς βάπτισης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν κορυφαῖο τῶν Προφητῶν, καθ' ὁμολογία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο.

Τὴ σύναξη τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου γιορτάζουμε τὴν ἐπομένη τῶν Θεοφανίων, προκειμένου νὰ τιμήσουμε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ Μεσσία, πού κατὰ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ θὰ ἀποκαθιστοῦσε τὴ διαταραχθεῖσα σχέση μας μαζὶ Του, λόγω τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτόπλαστων.

Καὶ ὡς γνωστὸν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἐπιβεβαιώθηκαν ὅλες οἱ προφητεῖες μέχρι τελευταίας λεπτομέρειας, ἔτσι πού νὰ μὴν μένει καμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴ γνησιότητα τοῦ προσώπου Του, ἀνεξάρτητα ἂν οἱ Ἑβραῖοι, γιὰ τοὺς δικούς τους λόγους ἀκόμη κρατοῦν ἀποστάσεις ἀπὸ τὴν Ἀλή-

θεια. Αὕτὴ τὴν Ἀλήθεια θὰ πρέπει ἐμεῖς νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε καὶ νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὴν σωτηρία πού μᾶς προσφέρει, γιὰ νὰ κάνουμε τὸ δράμα μας χαρὰ καὶ εἰρήνη, τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας πληρότητα χαριτωμένης ζωῆς καὶ νὰ φωτίσουμε τὰ σκοτάδια μας μὲ τὸ Φῶς τὸ ἀνέσπερο, πού μᾶς χαρίζεται πλούσιο μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτὰ πού μᾶς παρέδωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ ἀτέλεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας εἶναι αὕτὴ πού μᾶς ἐκτρέπει ἀπὸ τὴ σωστὴ μας πορεία πρὸς συνάντηση τοῦ Σωτῆρα μας καὶ μᾶς ὀδηγεῖ σὲ ἀστοχίες, γι' αὐτὸ καὶ θὰ πρέπει κάθε τόσο, κάνοντας τὸν ἀπολογισμό τῆς δράσης μας, νὰ ἐπανερχόμαστε καὶ νὰ βάζουμε ἀρχή, διορθώνοντας τὰ λάθη μας σὲ κάθε εὐκαιρία, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους εἶναι μία καλὴ εὐκαιρία, κοντὰ στοὺς οἰκονομικούς μας ἰσολογισμούς καὶ ἀπολογισμούς, νὰ κρίνουμε σὲ βάθος τὴν πνευματικὴ μας κατάσταση καὶ νὰ διορθώσουμε τὰ ἀναπόφευκτα στραβοπατήματά μας, γιὰ νὰ εἶναι τὰ μονοπάτια μας φωτεινὰ καὶ χαρούμενα.

Ἔλεγαν οἱ παλιοὶ Σαλονικιοί, οἱ λεγόμενοι καὶ μπαγιάτηδες, Ὑπαπαντή, γιορτουλάρ καπαντί, μὲ τὴν ἔννοια πὺς μὲ τὴ γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Θεοῦ Βρέφους τελείωνε ἡ γιορταστικὴ περίοδος τῶν Χριστουγέννων, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σήμαινε πὺς ἡ κάθε μέρα μας δὲν εἶναι γιορτὴ, ὅταν καθημερινὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὶς εὐλογίες πού μᾶς χαρίζει.

Αὐτὴ ἡ καθημερινή μας ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του, μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας, ὅχι μόνο μέσα ἀπὸ τὶς καθιερωμένες προσευχὲς τοῦ εἰκοσιτετραώρου, ἀλλὰ κάθε στιγμή πού θὰ ποῦμε ἓνα δόξα τῷ Θεῷ, ἓνα Κύριε ἐλέησον ἢ βοήθα Παναγιά μου, εἶναι ἓνα θαῦμα, καθὼς συνομιλοῦμε σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἀκούγονται αὐτόματα οἱ προσευχὲς μας καὶ ἔρχονται ἄμεσα οἱ ἀπαντήσεις σὰν χαρὰ καὶ ἀνακούφιση, σὰν ἐλπίδα βásiμη καὶ ἀξιόπιστη.

Βλέπετε ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε σὲ ἰδεολογίες καὶ φιλοσοφικὲς θεωρίες, ἀλλὰ σὲ Θεὸ ζῶντα καὶ πανταχοῦ παρόντα, καθὼς βιώνουμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, συναντᾶμε τὸ Θεὸ μέσα μας, συγκαταβαίνει ὁ Θεὸς μαζί μας καὶ περπατᾶμε πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι στὰ καλντερίμια τῆς ζωῆς, μὲ τὶς χαρὲς καὶ τὶς δυσκολίες της.

Αὐτὸ τὸ προνόμιο ἴσως καὶ δὲν τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει ἀριετὰ, δὲν τὸ ἔχουμε κάνει μέρος τῆς ζωῆς μας σὲ ἱκανοποιητικὸ βαθμό, ἔτσι ὥστε νὰ τὸ βλέπουν οἱ ἰδεολόγοι καὶ νὰ ζηλεύουν τὸ προνόμιό μας, καὶ νὰ θέλουν νὰ δοκιμάσουν καὶ αὐτοὶ τὴ γλύκα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν ψυχὴ τους.

Δικό μας καθήκον νὰ ἀποπνέει ἡ ζωὴ μας αὐτὴ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, κάθε δράση καὶ ἐνέργειά μας νὰ ὁμολογεῖ Χριστό, οἱ ἀρετὲς πού καλλιεργοῦμε νὰ δείχνουν τὴν ἀγιότητα πού μᾶς ζητάει ὁ Θεὸς νὰ ἔχουμε, ἡ εὐγένειά μας νὰ μυρίζει Χριστό, ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸν πλησίον νὰ εἶναι διαρκὲς καὶ ἀνιδιοτελὲς, καὶ στὰ χεῖλη μας ἡ προσευχὴ νὰ εἶναι ἀδιάλειπτη, ὅπως τὸ ζήτησε ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Θεσσαλονικιοὺς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Μάθαμε νὰ θεωροῦμε τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἔργο τῶν μοναχῶν καὶ δὲν ὑποψιαζόμαστε πὺς ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ξεχωρίζει, ἀφοῦ εἶναι ἀπροσωπόληπτος, ἀλλὰ τὶς ἴδιες ἀπαιτήσεις ἔχει ἀπὸ ὅλους μας, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν καὶ τῶν ἐκάστοτε συνθηκῶν βέβαια, ἀλλὰ τὰ καθήκοντα εἶναι τὰ ἴδια γιὰ ὅλους, χωρὶς νὰ διαταράσσεται ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ καθενός μας.

Ἔρχεται ἡ ἐποχὴ πού τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἔνταση τῶν γεγονότων θὰ εἶναι τέτοια, πού θὰ φτάσουμε σὰν ἀνθρωπότητα σὲ ἀπόγνωση, καθὼς ὑπάρχουν πλέον τὰ μέσα πού μποροῦν νὰ δημιουργήσουν τέτοιες καταστάσεις, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουμε τὸν πόνο σὰν κατὰσταση, καὶ θὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὴ λύση στὰ ἀδιέξοδά μας, καὶ τότε θὰ ἐπιστρέψουμε στὶς αἰώνιες ἀξίες πού ἀπεμπολήσαμε, καὶ νομοτελειανὰ θὰ ἀνακαλύψει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως μας, πού πρέπει νὰ τὴν κρατήσουμε ἀλώβητη, πεντακάθαρη, μὲ ὅλη της τὴν ἀκρίβεια, χωρὶς οἰκονομίες, γιὰ νὰ φωτίσουμε τοὺς τυφλοὺς, πού θὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα μας γιὰ βοήθεια.

Μάρτιος

Ερχεται ο καιρός πού και πάλι ο νοῦς μας θὰ ταξιδεύσει στὴν κοιτίδα μας, πού ἔμεινε νὰ μᾶς περιμένει στὸ ραντεβού τῆς Ἱστορίας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἴσως νὰ μὴν εἶναι μόνο ὁ νοῦς μας, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ξέρει μόνο ὁ Θεός, πού παρακολουθεῖ τὴν Ἱστορία καὶ ὀρίζει τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιρούς, πού θὰ λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι καὶ κάθε κατεργάρας θὰ πάει στὸν ἀγκυροῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους μας, ἦταν πάντοτε συνδεδεμένη μὲ τὴ λατρεία καὶ τὴν ἔρευνα τῆς πρώτης κινούσας ἀρχῆς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἄφιξη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἀθήνα σήμανε τὴν ἔναρξη τῆς ἀλληλεπίδρασης καὶ τῆς συμπόρευσης τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ εὐρύτητα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἔφτασε νὰ ὑποψιάζεται τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Δημιουργοῦ στὸν ὁποῖο πιστεύουμε σήμερα, πρὶν τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, καθὼς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, σὰν Σπερματικὸς Λόγος εἶχε φωτίσει τοὺς Ἕλληνες Φιλοσόφους, ὅχι τυχαία, ἀλλὰ γιατί τοὺς διέκρινε σὰν ἱκανοὺς νὰ κατανοήσουν τὶς ἰδιαιτερότητες

καὶ τὴ μοναδικότητα τοῦ Θεοῦ, καθὼς οἱ ἀνθρωποπαθεῖς θεότητες πού ἔπλασε ἡ φαντασία τους, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ δικαιολογήσουν τὸ θαῦμα τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Ἔτσι αὐτὴ ἡ σύμπλευση ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἤρθε ἀναπόφευκτα νὰ καλύψει τὸ κενό, πού ἄφηνε τὸ δωδεκάθεο, μὲ τοὺς ἐμπαθεῖς θεοὺς του καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀτέλειες πού κουβαλοῦσαν, τὰ πάθη καὶ τὴ σαρκολατρεία, πού δὲν μπορούσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ ἐρευνητικὸ πνεῦμα τοῦ πολύτροπου Ἑλλήνα.

Χριστιανοὶ πλέον οἱ Ἕλληνες καὶ ὅσοι ἀλλόφυλοι ἀκολουθοῦσαν τὴν ἑλληνικὴ κουλτούρα, μὲ τὸ πλοῦτο τῆς γλώσσας τους καὶ τὴν εὐρύτητα τοῦ πνεύματός τους, κατέγραψαν τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πλέον θρησκείας, τὶς λεπτὲς ἀποχρώσεις καὶ τὴ βαθειὰ πνευματικότητα πού ἄφησε ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ σχέση ἐμπιστοσύνης πού ἀναπτύχθηκε μεταξὺ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς διανόησης, καθὼς οἱ κανόνες πού ἔθεσε ὁ Χριστὸς ἔγιναν καὶ τρόπος ζωῆς γιὰ τοὺς Ἕλληνες, ἔφεραν σὰν

ἀποτέλεσμα τὰ κείμενα πού παρήγαγε αὐτὴ ἡ σχέση νὰ εἶναι ἀποκαλυπτικά τῆς θέλησης τοῦ Θεοῦ.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια προχώρησε ὁ ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ λατρεία τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ ἔγινε παγκόσμια θρησκεία, γι' αὐτοὺς πού ἦταν σὲ θέση νὰ ξεχωρίσουν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα.

Ἡ ἀνθρώπινη ἀτέλεια μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πονηροῦ ἔφερε καὶ τὶς ἐντροπὲς καὶ τὶς αἱρέσεις, πού ἤθελά τους βοήθησαν στὴν καλύτερη διατύπωση τῶν δογμάτων καὶ τῆς ἀλήθειας, πού σήμερα εἶναι προσιτὴ σὲ ὅλους τοὺς καλοπροαίρετους.

Ὅταν διασπάστηκε ἡ συμπόρευση στὴν πράξη, καθὼς ἡ ἁμαρτία καὶ τὰ ἀνθρώπινα πάθη πολλαπλασιάστηκαν στὴν πορεία, ἤρθε ἡ παιδαγωγικὴ παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, μέχρι πού ψυχὲς καθαρὲς σήκωσαν τὸ λάβαρο τῆς ἐπανάστασης, πού θὰ γιορτάσουμε καὶ πάλι στὴν ὥρα τῆς μαζι μὲ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, περιμένοντας τὴν ὁλοκλήρωσή της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Επίκαιρος πάντα ὁ Προφητάναξ Δαυίδ, παρκαλάει τὸ Θεό, νὰ τὸν καταδιώκει τὸ ἔλεός Του σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Αὐτὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὸ χρειάζομαστε ὅλοι μας νὰ μᾶς καταδιώκει συνεχῶς καὶ νὰ τὸ δεχόμαστε διαρκῶς, καθὼς ζοῦμε μέσα σ' ἓνα ἐκτραχηλισμένο κόσμο ἀμαρτίας καὶ ἐγκληματικότητας, ὅπου ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ διαστρωφὴ θεσμοθετοῦνται καὶ ἡ πίστη μας στὸ Χριστὸ καταδιώκεται μὲ χίλιους δυὸ τρόπους, καθὼς προβάλλεται ἅμεσα ἡ ὅποια ἀνθρώπινη ἀστοχία ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, καὶ παραβλέπεται τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα τῆς πατρίδας μας καὶ τρέφει τὰ πλήθη τῶν νησιτιῶν, προστατεύοντας τὴν κοινωνικὴ συνοχή.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Θεὸς μᾶς θέλει ἀγωνιστὲς καὶ φιλότιμους ἐργάτες στὸ ἀμπέλι Του, κι αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶναι εὐκόλο, ὅταν γύρω μας ὅλες οἱ πνευματικὲς ἀξίες γκρεμίζονται, καὶ ἡ ἀξία ἄνθρωπος συνεχῶς ὑποβαθμίζεται καὶ ἀντικειμενοποιεῖται, ἐνῶ ὅλες οἱ προσλαμβάνουσες παραστάσεις καὶ τὰ ἐρεθίσματα πού δεχόμαστε καθημερινά, προβάλλουν τὴν ἀμαρτία σὰν τὸ μοναδικὸ τρόπο ζωῆς.

Φυσικὰ ὁ Θεὸς ἔχει τὸ νοῦ Του καὶ ὅλα δεῖχνουν πὼς σύντομα θὰ παρέμβει καὶ θὰ ἀνατρέψει αὐτὸ τὸ δράμα τῆς ἀνθρωπότητας, πού ὁδεύει καθημερινὰ πρὸς τὸ γκρεμὸ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ γίνεи χωρὶς τὴν πίκρα τῆς παιδαγωγίας, καθὼς κατὰ τὰ γνωστὰ ὅπου δὲν πέφτει λόγος πέφτει ράβδος.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού δὲν δέδεται, καθημερινὰ πολλαπλασιάζεται μέσα ἀπὸ χιλιάδες ἐκδόσεις χριστιανικῶν ἐντύπων καὶ βιβλίων, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ πλέον ὅπου γῆς νὰ ἐπικαλεστεῖ ἄγνοια τῶν

ρημάτων τοῦ Θεοῦ, ἄγνοια τῆς Ἀλήθειας, γι' αὐτὸ καὶ μιλοῦμε σήμερα γιὰ ἐσχατολογικὲς καταστάσεις, πού οἱ προφῆτες προεῖδαν καὶ μᾶς προειδοποίησαν, καὶ ἀπὸ παλιὰ καὶ μέχρι σήμερα, μᾶς ἔδωσαν ὅλες τὶς πληροφορίες πού ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ ἔχουμε.

Εἴμαστε ἐπομένως ἀδικαιολόγητοι ὅταν σὲ μία νέου τύπου εἰδωλολατρεία σήμερα θεοποιοῦμε τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν τεχνολογία, θεοποιοῦμε καὶ λατρεύουμε τὰ ἐπιτεύγματά τους, θεοποιοῦμε τὸν

ἄνθρωπο καὶ τὴ δημιουργικότητά του, καὶ δὲν βλέπουμε πὼς πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὁ Θεός, πού μᾶς χάρισε τὴν ὀξύνοια γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὴ γνώση, αὐτὴ τὴν πεπερασμένη γνώση, πού ἀντὶ νὰ μᾶς κάνει τὴ ζωὴ εὐκόλη, τὴν κάνει κάθε μέρα καὶ πιὸ δύσκολη.

Αὐτὸ συμβαίνει, νὰ γίνεται δηλαδὴ ἡ ζωὴ μας κάθε μέρα καὶ πιὸ δύσκολη, γιὰτὶ χάσαμε τὴν ἐπαφή μας μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του, τὴν Παναγία μας καὶ τὸ φύλακα ἄγγελό μας, καὶ βασανιζόμαστε ἀπὸ τὴ φιλαυτία μας περιοριζόμενοι στὸν ἑαυτό

μας, γιὰτὶ τρέχουμε ἱλιγιωδῶς ἀνάποδα στὸ μονόδρομο, ἀγνοώντας πὼς μόνο δίνοντας κανεὶς παίρνει.

Εἶναι ὑπέροχο τὸ νὰ ξέrouμε πὼς ζοῦμε σὲ μία κοινωνία ὅπου οἱ πάντες μᾶς ἀγαπᾶνε καὶ ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς συμπαρασταθοῦνε, ἀντὶ σὲ μία κοινωνία ὅπου ὁ καθένας κοιτάει τὸν ἑαυτό του, ἀγαπάει μόνο τὸν ἑαυτό του, καὶ βρᾶζει μέσα στὸ ζουμί του.

Ἄς εὐχηθοῦμε λοιπὸν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς καταδιώξει, νὰ μᾶς ἀνοίξει τὰ μάτια καὶ νὰ δοῦμε ἐπιτέλους τὴν Ἀλήθεια.

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

ΑΥΤΗ Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ἀρετὴ νομίζουμε πὼς ἔχει παρεξηγηθεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀρκετὰ ἐξερευνηθεῖ, ὥστε νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε καὶ νὰ τὴν κάνουμε ὁδηγὸ στὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ μὴ χανόμαστε στὰ καλντερίμια τῆς ἀμαρτίας.

Εἶναι ἀρετὴ χωρὶς ὅρια καὶ χωρὶς τέλος, πού διακρίνει τὴν Παναγία μας, ἡ ὁποία ἔχει παραδοθεῖ ὁλοκληρωτικὰ στὴ θέληση τοῦ Θεοῦ, κι ἔχει καταστεῖ παράδειγμα φωτεινὸ πρὸς ὅλους ἐμᾶς, πού ἔχουμε τὴν προαίρεση νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Θεὸ σὰν μία ἐνιαία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τοῦ Θεοῦ ἀμπέλι, παραγωγικὸ καὶ εὐάρεστο στὸ Θεό.

Ὅποιοι θέλουμε νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς μας, ἀπὸ τὴν ταπείνωση πρέπει νὰ ἀρχίσουμε, καθὼς αὕτὴ εἶναι δουλειὰ πού δὲν ἔχει τελειωμὸ καὶ σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ μ' αὕτὴ θὰ παλεύουμε στὰ μαρμαρένια ἀλώνια, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσουμε, νὰ τὴν κάνουμε κτῆμα μας, νὰ τὴν κάνουμε πράξη καὶ ζωή.

Λίγο πολὺ ὅλοι τὴν ξέρουμε τὴν ἀδυναμία μας, τὴν αὐτοδικαίωση πού δὲν ξεκολλάει μὲ τίποτε ἀπὸ τὸ πετσί μας, τὴν αὐτοπροβολή μας πού δὲν παλεύεται, καθὼς τὸν ἀγαπᾶμε καὶ τὸν ἐκτιμᾶμε πολὺ τὸν ἑαυτό μας, μέχρι πού νὰ μᾶς φωτίσει ὁ Θεὸς τὰ μάτια νὰ δοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας, τὶς ἀστοχίες μας, τὶς ἀμαρτίες μας, τὰ λάθη μας.

Καὶ βέβαια *“φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι”*. Τὸ θέμα εἶναι ἂν ἔχουμε τὰ μάτια μας ἀνοιχτὰ καὶ πρόθυμα νὰ δοῦν τὴν πραγματικότητα, πού δὲν εἶναι εὐχάριστη συνήθως, καθὼς καὶ οἱ Ἅγιοι ἀκόμη μπορεῖ νὰ κάνουν θαύματα καὶ νὰ μὴν ἔχουν φτάσει στὰ ἔσχατα τῆς ταπείνωσης.

Καὶ οἱ Πρωτόπλαστοι ἂν εἶχαν ταπείνωση δὲν θὰ ἔπεφταν στὴν παγίδα τοῦ πονηροῦ, ἀλλὰ τοὺς ἄρесе ἡ ἰδέα νὰ εἶναι ἰσάξιοι τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔχουν μεγαλεῖα καὶ νὰ δοξάζονται. Λένε πὼς τὸ χρῆμα τὸ μίσησαν πολλοί, ἀλλὰ τὴ δόξα οὐδεὶς.

Τὸ ταπεινὸ φρόνημα εἶναι μία κατάκτηση μετὰ ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνες ἐμπονης προσευχῆς, πού δὲν τὸ συναντοῦμε συχνὰ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους ὅπου ζοῦμε, ἀλλὰ στὶς ἐρήμους μὲ τὰ ἀσκηταριά, ὅπου ἡ ἄσκηση καὶ ἡ σύγκρουση μὲ τοὺς λογισμοὺς πού προξενεῖ ὁ πονηρός, γίνονται τὰ μέσα πού μαραίνουν τὸν ἐγωισμὸ καὶ τὸ σῶμα, καὶ προσκαλοῦν τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ φωτίσει, νὰ στερεώσει καὶ νὰ ἐμπεδώσει αὕτὴ τὴ χαριτωμένη κατάσταση, πού μπορεῖ νὰ μᾶς παραδώσει τὰ κλειδιὰ τῆς Βασιλείας.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα.

Ἡ Παναγία μας, ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, παρουσιάζεται ἐδῶ σάν ἕνας ὀπωρώνας κατάφορτος ἀπὸ καρπούς, καθὼς ὁ Υἱὸς τῆς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὰ λειτουργικά μας κείμενα εἶναι *“ὁ ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανόμενος”!*

Κατάφορτος ἀπὸ τὸ ἔλεός Του ὁ εὐσπλαχνος Κύριός μας περιμένει καρτερινὰ νὰ τοῦ χτυπήσουμε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξει καὶ νὰ μᾶς καλωσορίσει στὸ γιορτινὸ Του τραπέζι, τὸ γεμάτο ἀπὸ τὰ καλούδια τοῦ κόσμου, τὰ δῶρα τῆς Ἀναστάσεως, τῇ χαρᾷ καὶ τὴν εἰρήνῃ δηλαδή, τῇ θεϊκῇ Του ἀγκαλιᾷ καὶ τὴν ἀνάπαυση, αὐτὴ πού ὑπόσχεται πὼς θὰ προσφέρει στοὺς *“κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους”*.

Μᾶς θέλει ὅμως ἀγωνιστὲς καὶ ταπεινοὺς ἐργάτες τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημά Του καὶ στὴ θεϊκὴ Του ὑπόστασι!

Ἐμεῖς, ἐπηρεασμένοι καὶ ἀπὸ τὴν περιρρέουσα κοινωνικὴ μας φιλοσοφία, αὐτὴ πού μᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ἐρεθίσματα, πού μᾶς βομβαρδίζουν καθημερινά, συνήθως ζητᾶμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ κάνει τὸ θέλημά μας, νὰ ἐνισχύσει τὶς εὐδαιμονικὲς μας τάσεις, νὰ ικανοποιήσῃ τὸν ἡδονισμὸ πρὸς τὸν ὁποῖο μᾶς ὠθοῦν καθημερινὰ οἱ προσλαμβάνουσες παραστάσεις μας καὶ νὰ δεχθεῖ τὴ φιλαυτία μας σάν φυσικὴ τάση, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τὰ ΜΜΕ.

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μας βρίσκεται στὴν προσφορὰ τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν πλησίον, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τὰ λειτουργικά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, μέσα στὸ θυσιαστικὸ πνεῦμα,

πού ἀπαιτοῦν οἱ συνθῆκες διαβίωσης τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας τὰ τελευταῖα χρόνια, μέσα στὴ συμπαράσταση πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο συγγενή, γείτονα καὶ φίλο.

Τὸ πρόβλημα εἶναι πὼς ἂν δὲν ἀγαπήσουμε τὸ Χριστό, δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀγαπήσουμε τὸν πλησίον μας. Βλέπετε χρειάζεται ὑπερβατικότητα ἢ ἀλληλοπεριχώρηση καὶ ἡ ζεστὴ ἀγκαλιά! Ἀλλιῶς κυριαρχεῖ ἡ κοσμοθεωρία τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς διεκδίκησης!

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον.

Τὴ φιλανθρωπία Του ὁ Χριστὸς τὴν ἔδειξε μὲ τὴ θυσία Του πάνω στὸ σταυρό! Αὐτὸ τὸ φιλάνθρωπο Χριστὸ ὑπηρετήσε ἡ Παναγία μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του, ἕως καὶ τὴν ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανούς, ὅπου καὶ ὑποδέχθηκε τὴ Μητέρα Του μετὰ τὴν κοίμησή της.

Ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Υἱό Του μὲ ἀνθρώπινη μορφή καὶ ὑπόσταση, προκειμένου μὲ πνεῦμα ἐλευθερίας ὁ ἄνθρωπος νὰ δεχθεῖ αὐτὰ πού προέβλεψαν οἱ Προφῆτες, τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ γιὰ μία κατὰ φύσιν ζωή, πού γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βοηθᾷ στὴ συγκρότηση μίας κοινωνίας συναλληλίας καὶ ἀλλη-

λεγγύης, χαριτωμένων καταστάσεων και ύγιους επικοινωνίας, ειλικρινών σχέσεων αγάπης και ζεστής αγκαλιάς, συνέπειας και εμπιστοσύνης, ειρήνης και ευημερίας, θυσιαστικού πνεύματος και προσφορᾶς! Ἄν ἡ κοινωνία μας ἔγινε ζούγκλα, αὐτὸ ὀφείλεται στὴ συνεχή ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὴ φυσική μας κατάσταση καὶ τὶς ἐπιλογές μας πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν παραφύση ροπῶν μας τῆς σαρκολατρείας, τῆς ἐπιθυρηρχίας καὶ τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ, φτιάχνοντας μία κοινωνία ἀπάνθρωπη γιὰ τοὺς πολλούς, ἡδονιστική καὶ ἀτομοκεντρική, δέσμια μίας λογικῆς πού χαρακτηρίζει προοδευτικὸ ὅ,τι ἀντιστρατεύεται τὴν παράδοση καὶ ἀποδομεῖ τοὺς δοκιμασμένους κοινωνικοὺς θεσμοὺς τῆς οἰκογένειας, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας!

Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο Θεὸ κατὰ χάρη, ἀνέβηκε στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου ὁ ἀναμάρτητος, γιὰ νὰ δώσει δευτέρη εὐκαιρία στὸν ἀμαρτωλό, τὸν ξεστρατισμένο ὁδοιπόρο τῆς ἀκολασίας, πού ἔγινε τόσο φτηνὸς σὰν ἄξια, ὥστε νὰ σφάζεται σὰν κοτόπουλο πλέον, χωρὶς νὰ ἐντυπωσιάζεται ὁ πολιτισμένος ὑποτίθεται κόσμος!

Καὶ στὴν πατρίδα μας εἶδαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, νὰ συχνάζουν στοὺς κάδους ἀπορριμάτων καὶ νὰ σκεπάζονται ἀπὸ τὸν ἑναστρο οὐρανὸ, καὶ τοὺς διαχειριστὲς τοῦ πολιτισμένου κόσμου νὰ ἀπαιτοῦν περισσότερες αὐτοκτονίες, θανάτους ἀπὸ πείνα ὅπως στὴ γερμανικὴ κατοχή, ὅπου ἀπὸ θαῦμα

ἐπέζησα, ὅταν μωρὸ μὲ ξέγραψαν οἱ γιατροὶ ἀπὸ γαστρεντερίτιδα, λόγω ἀκατάλληλων τροφῶν.

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ συσσίτια τῆς Ἐκκλησίας, πού καὶ πάλι δηλώνει παρούσα στίς δοκιμασίες τῆς ἐλληνικῆς μας κοινωνίας!

Χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Ἴσως νὰ μὴν ἔχουμε ἐπαρκῶς συνειδητοποιήσει τὸ τί ἐστὶ ἄνθρωπος καὶ τὸ τί εἶναι ζωή, γι' αὐτὸ καὶ παιδεύομαστε γιὰ νὰ διαβοῦμε τὰ καλντερίμια τῆς καθημερινότητάς μας.

Μᾶς λέει ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας Ἰησοῦς Χριστὸς πὺς εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή, πὺς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ ἔχουμε ξεχάσει ἢ δὲν ἔτυχε νὰ τὸ διαβάσουμε ποτέ, ἀφοῦ πάψαμε νὰ διαβάζουμε Ἀγία Γραφή, ἢ καὶ δὲν τὸ ἀκούσαμε ποτέ, ἀφοῦ δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησία.

Ἀλλὰ εἴτε τὸ γνωρίζουμε καὶ δὲν τὸ δίνουμε σημασία, εἴτε δὲν τὸ γνωρίζουμε μὲ δική μας εὐθύνη καὶ ἐπιλογή, αὐτὸ δὲν παύει νὰ ἰσχύει καὶ νὰ σημαδεύει τὴ ζωὴ μας, τὴν καθημερινότητά μας, τὶς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν μας.

Τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, πού κατακλύζονται καθημερινὰ ἀπὸ συνθήματα ἐλευθερίας, αὐτονομίας, ἀνεξαρτησίας καὶ δικαιωμάτων, ἔχουν χάσει τὴν πρωταρχικὴ οὐσία αὐτῶν τῶν ὅρων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ στεκόμαστε ἀπέναντι ἀπὸ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς δοκιμασίες μας καὶ νὰ τὶς ἀντιμετωπίζουμε ἐνωμένοι, ἀλλὰ νὰ βρισκόμαστε σὲ συνεχή ἀντιπαράθεση

μεταξύ μας. Αὐτὴ ἡ σχεδιασμένα λανθασμένη στόχευσή μας εἶναι καὶ ἡ ἁμαρτία πού βιώνουμε σὰν καθημερινὴ τραγωδία! Ἀρνόμαστε τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸ καὶ περιμένουμε ἀπὸ τὶς ἰδεολογίες καὶ τὶς ἀνθρωποκεντρικὲς περιρρέουσες φιλοσοφίες νὰ ὑπερβούμε τὴν τραγωδίαν μας τῆς ἡδονιστικῆς θεωρήσεως τῆς ζωῆς, πού μᾶς ὁδηγεῖ σὲ ἀντιπαλότητες καὶ ἀντιπαράθεσεις προσωπικῆς, συντεχνιακῆς, γεωγραφικῆς, διακριτικῆς καὶ πολυεθνικῆς.

Τὸ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους δὲν εἶναι σύνθημα κομματικῶν νεολαιῶν, ἀλλὰ ὑπενθύμιση τοῦ τι ἀκριβῶς ἀπαιτεῖ ἡ ἀνθρώπινη φύση, προκειμένου νὰ εὐημερήσει. Γιὰ νὰ συμβεῖ ὅμως αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἐγωπαθοῦς παλαιοῦ μας ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἀγάπης ὡς λυδίας λίθου, πού μετουσιώνει τὴν ἀντιπαλότητα σὲ συναλληλία καὶ φωτίζει τὸ σκοτάδι τοῦ μυαλοῦ μας, καθαρίζοντάς το ἀπὸ τὰ σκουπίδια τῆς συνεχοῦς παραπληροφόρησής μας.

Αὐτὴ τὴ Λυδία Λίθο μᾶς προσφέρει ἡ Παναγία μας μὲ τὴν ὑπακοή της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορία οἰκτιρμῶν.

Εἶναι γεγονὸς πὺς αὐτὸ πού ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ χωράφι, πού καλλιεργεῖται καὶ παράγει τὴν ἀπαραίτητη τροφὴ πού χρειάζόμαστε, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ μετάνοια τῆς καθημερινότητάς μας.

Γῆ καὶ ἐργασία εἶναι δυὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντελεστὲς τῆς παραγωγῆς, ἐνῶ σὰν κεφάλαιο μπορεῖ νὰ ἀξιοποιηθεῖ ἀκόμη καὶ ἓνα ζῶο. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὺς οἱ ἀρχάνθρωποι χρησιμοποιοῦσαν

πέτρες καὶ ξύλα γιὰ ἐργαλεῖα. Ἐτσι ἔχοντας λίγη γῆ, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε πὺς θὰ ἐπιβιώσουμε τῆς ὁποίας κρίσεως καὶ δυστυχίας μᾶς ἐπιφυλάσσουν οἱ “φίλοι” μας, προκειμένου νὰ μᾶς ἐπιβληθοῦν, γιὰ νὰ λεηλατήσουν τὴ ζωὴ μας.

Ἡ Παναγία μας παρομοιάζεται ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τὸ συγγραφέα τῶν χαιρετισμῶν σὰν ἓνα εὐφορο χωράφι, πού μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσαι μία χαρούμενη καὶ εἰρηνικὴ ζωὴ, καθὼς μᾶς προσφέρει συνεχῶς τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ της καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Παντοδύναμου καὶ πανταχοῦ Παρόντα, πού ἀδυνατεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὶς αἰτήσεις τῆς Μητέρας Του, πού τὸν ἐκδυσωπεῖ γιὰ χάρη μας.

Ναὶ ὁ Θεός, προσφέρεται ἀπὸ τὴν Παναγία μας σὰν τρόπος ζωῆς, σὰν μέσο ζωῆς, σὰν ὁδὸς σωτηρίας, σὰν φορέσσας γιὰ τὴ δική μας ἐπιστροφή στὴν τρυφὴ τοῦ Παράδεισου!

Αὐτὸ τὸ εὐφορο χωράφι, τὴν Παναγία μας, ἔχουμε καθῆκον νὰ τὸ ἀξιοποιήσουμε μὲ τὶς προσευχῆς μας καὶ τὶς ἱκεσίες μας, ἰδιαίτερα σήμερον πού ξεσάλωσε ὁ πονηρὸς καὶ μᾶς ἀπειλεῖ μὲ ἐξόντωση, καθὼς τοῦ δίνουμε δικαιώματα μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωὴ μας, τὴν ἀνυπακοή μας στὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀποδοχὴ μίας ξένης κουλτούρας, πού δὲν ἔχει σχέση μ’ αὐτά, πού μᾶς παρέδωσαν οἱ προγονοὶ μας, τὴ γειτονία σὰν μία οἰκογένεια, τὴν οἰκογένεια σὰν ἓνα σῶμα, τὴν ἀρετὴ σὰν μέσο βελτίωσης τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς μας.

Συνεχίζεται...

